

жандармина, гдѣто е *страшенъ* становий приставъ, гдѣто ся чува Сибирь. Ето защо той е заминалъ за Бѣлградъ, гдѣто е мислялъ, че ще намѣри лѣкъ на своитѣ рани. Тукъ съмъ длъженъ да Ви кажа, че прѣди да остави той Москва, зналъ е вече на прѣсти Бѣлински, Гоголя, злочестия Чернишевски, Александра Герцена и пр. Списанието Съвременникъ и неговитѣ редактори: Добролюбовъ, Писаревъ и пр. сж биле неговъ идеалъ. Тѣхнитѣ именно демократически тенденции сж повлияли на него въ Москва да остави военното поприще и университетътъ, за които говоряхъ по-горѣ.

Въ Бѣлградъ скоро той ся запозналъ съ редакторитѣ на Сръб. журналъ: *Млада Сърбадия*. Чудно и *несбяснимо*, въ 6 мѣсяци или една година, той не само че говорилъ сръбски, но писалъ статии, критики и повѣсти на тоя языкъ. Между другитѣ, написалъ повѣсти: *је ли крива Судбина* и *Из Мъртваго дома*. Сръбската *Омладина* е била въ вѣсторгъ отъ тия повѣсти. Когато той стоялъ единъ нѣтъ въ публичната градина, скромно и безъ претенциозно публиката случайно узнала, че той е Любенъ Каравеловъ и веднага буйна демонстрация била устроена въ негова честъ. Викове «живно Любенъ Каравеловъ» заглушили въздуха. Цѣ отеческото правителство, главната задача на което е да бди противъ ввожданieto на всѣкакви нови идеи: незакъснѣло да поклати отведиѣжъ